

PAN JEZUS PROSI: UWIERZ! spotkanie w grupie

Prowadzący przygotowuje salę, kartki z cytatami z Pisma świętego, kartki z „opisami wiary”, kartki ze zdaniem - modlitwą i karty-wnioski. W Piśmie Świętym zaznacza tekst: Mk 4,40

Modlitwa

– Prowadzący wita dzieci, wyraża swoją radość z kolejnego spotkania i zaprasza do kręgu. Następuje zapalenie świecy i – po chwili ciszy – wspólne odmówienie *Modlitwy Do Ducha Świętego*.

Śpiew np.: Duchu Święty, przyjdź!...

– *Rozmowa wprowadzająca*. Prowadzący wyjaśnia dzieciom, że w poprzednich trzech spotkaniach uczyły się jak rozpocząć adorację. Prosi, by któreś z dzieci wymieniło trzy ważne cechy dobrego rozpoczęcia adoracji. O co prosi nas Pan Jezus, gdy przychodzimy do niego, by Go adorować? Wskazane przez prowadzącego dziecko wymienia: Pan Jezus prosi: przyjdź, patrz, słuchaj.

– Prowadzący podsumowuje wypowiedź dziecka. Stara się w to podsumowanie włączać dzieci prosząc je, aby przypominały odpowiednie obrazy z Ewangelii, które były rozważane. Mówi, że uczyliśmy się i – przede wszystkim – prosiliśmy, aby Pan Jezus nas uczył, takiego przychodzenia do Niego, aby być tylko dla Niego, przynosić Mu wszystkie nasze „utrudzenia i obciążenia”. On sam *prosił: Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię*.

– W czasie drugiej modlitwy adoracyjnej prosiliśmy, aby Pan Jezus nauczył nas tak patrzeć na Niego, jak On na nas patrzy, jak patrzyła na Niego Maryja, Apostołowie, Trzej Królowie. Ono złożyli u stóp Pana Jezusa złoto, kadzidło i mirrę. To symbole tego, co my składamy u stóp Pana Jezusa, gdy patrzymy na Białą Hostię: miłość naszych serc, pragnienie adorowania Go z wiarą i trud naszych codziennych obowiązków.

– W czasie trzeciej adoracji uczyliśmy się słuchać. W słuchaniu Pana Jezusa wzorem stała się dla nas Maria, siostra Marty, która usiadła u nóg Pana i wsłuchiwała się w to, co On mówił.

Śpiew np.: Gdyby wiara twa była wielka...

– *Spotkanie ze słowem Bożym*. Prowadzący mówi dzieciom, że w czasie następnych trzech adoracji będą prosić Pana Jezusa, aby nauczył nas jak mamy Go adorować. Odpowiedzi na to pytanie poszukamy w Piśmie Świętym.

– Prosi dziecko, które na tym spotkaniu pełni rolę lektora, aby przeczytało zaznaczony w Biblii fragment Ewangelii. Dziecko czyta: *Wtedy Jezus rzekł do nich: Czemu tak bojaźliwi jesteście? Jakże wam brak wiary?* (Mk 4,40).

– Prowadzący pyta dzieci o czym jest ten fragment? Jakie słowo w nim jest najważniejsze. Oczekuje odpowiedzi, że słowo wiara. Po tym stwierdzeniu należy wyjaśnić dzieciom, że za chwilę dowiedzą się o jakim braku wiary mówi Pan Jezus i proponuje śpiew.

Śpiew np.: Nie bój się, nie lękaj się...

– Prowadzący mówi dzieciom, że na tym spotkaniu będą rozmawiać o wierze. Przypina do tablicy napis: *Pan Jezus prosi: uwierz!* Dzieli dzieci na 5 zespołów. Każdemu zespołowi daje kartkę z tekstem z Pisma Świętego, Są to biblijne obrazy o wierze: opowiadanie o Jairze (Mk, 5,22-24.35-36), o kobiecie cierpiącej na krwotok (Mk 5,25-34), spotkanie Pana Jezusa z setnikiem, któremu chorował sługa (Mt 8,5-13), przypowieść o wierze i ziarnku gorczycy (Łk 17,5-6), o uciszeniu burzy na morzu (Mk 4,35-41).

– Przed dziećmi kładzie pięć kartek ze zdaniem o wierze. Prosi, aby dzieci przeczytały swój tekst po cichu i wybrały ze swojego tekstu najważniejsze zdanie mówiące o wierze. Do tego zdania dobrały odpowiednią kartkę z rozłożonych przed nimi.

– Dzieci wykonują zadanie. Prowadzący pomaga niezdecydowanym, aby wykonywanie zadania nie trwało zbyt długo. Następnie prosi, aby przeczytały swój fragment Ewangelii, swoje wybrane zdanie i opis do niego wybrany. Powinien powstać mniej więcej taki zestaw:

– *«Nie bój się, wierz tylko!»* (Mk 5,36). Wiara jest najważniejsza w naszych relacjach z Panem Jezusem.

– *«Córko, twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju i bądź uzdrowiona ze swej dolegliwości!»* (Mk 5,34). Wiara jest „przepustką” dla Pana Jezusa, aby mógł w nas działać, wysłuchiwać prośb, czynić cuda.

– *«Przymnóż nam wiary!»* (Łk 17,5). Nawet nasza mała wiara wystarczy Panu Jezusowi. Gdy Go prosimy, On pomaga nam, aby nasza wiara rosła.

– *Panie, nie jestem godzien, abyś wszedł pod dach mój, ale powiedz tylko słowo, a mój sługa odzyska zdrowie* (Mt 8,8). Nie da się wierzyć tak trochę. Wiara jest

prawdziwa, gdy „idziemy na całość”, „wypływamy na głębię” jak rybacy, którzy chcą złowić najwspanialsze ryby, czyli wybieramy Pana Jezusa jak swojego Pana i najlepszego Przyjaciela.

– «*Czemu tak bojaźliwi jesteście? Jakże wam brak wiary?»* (Mk 4,40). O wiarę trzeba dbać. Ciągłe prosić o nią Pana Jezusa.

– Każda grupa relacjonuje swoją pracę. Wytypowane przez grupę dziecko jednym zdaniem opowiada o czym jest cały tekst, który otrzymali, podaje wybrane zdanie i wybrany „wniosek”. Spośród kart podanych przez prowadzącego wybiera swoje zdanie, przypina je do tablicy wraz ze swoim „wnioskiem”.

– Po zawieszeniu wszystkich prac, jedno z dzieci czyta wszystko, co zostało przypięte do tablicy.

– Prowadzący przypomina, z każdego spotkania zabieramy zdanie, które jest modlitwą na cały tydzień i na czas ciszy w czasie adoracji. Proponuje, aby po tym spotkaniu było to zdanie: *Panie Jezu, wierzę Tobie!* Wiesza to zdanie na tablicy i rozdaje dzieciom.

Śpiew np.: Gdyby wiara twa była wielka...

Przygotowanie adoracji

– Wyjaśnienie znaku. Prowadzący wyjaśnia dzieciom, że w czasie najbliższej adoracji będą prosić Pana Jezusa o mocną wiarę dla siebie i dla innych dzieci. Będą modlić się, aby wiara dzieci była tak wielka, że zapragną bardzo często przychodzić do Pana Jezusa i adorować Go.

– Wiara jest darem, który otrzymujemy na chrzcie. Jest ona jak ziarno, które trzeba pielęgnować, trzeba o nią dbać – jak to zapisały dzieci na tablicy. Znak, którym dzieci będą Panu Jezusowi dziękować za dar wiary i prosić Go, aby pomagał im ją pielęgnować, aby jej przynosił, będzie nawiązywał do tego sakramentu.

– Prowadzący pyta, jak wygląda udzielanie sakramentu chrztu. Jakie słowa kapłan wypowiada polewając główkę dziecka wodą. Pyta dzieci, czy kiedykolwiek słyszą jeszcze podobne słowa. Dzieci powinny szybko zauważyć, że jest to znak krzyża, który czynią bardzo często.

– Prowadzący pyta dzieci co ten znak znaczy. Co znaczy „w imię”. Pomaga dzieciom „odkryć”, że jest to czynienie czegoś „w imieniu Boga”, a więc powierzenie Bogu siebie i czynności, które „znaczymy” tym znakiem. Jest to

bezpośrednie nawiązanie do chwili chrztu, gdy zostaliśmy *przyobleczeni w Chrystusa*, czyli tak z Nim zjednoczeni, że Bóg Ojciec” widzi nas” w swoim Synu.

– Dlatego na zakończenie adoracji (wtedy, gdy dziecko będzie chciało z niej wyjść, dzieci nie muszą wychodzić razem), każde dziecko podejdzie bardzo blisko Pana Jezusa, popatrz na niego z taką miłością na jaką go tylko stać, zanurzy rękę w wodzie święconej i przeżegna się najpiękniej jak potrafi wypowiadając cicho słowa: w imię Ojca i Syna i Ducha świętego.

Śpiew np.: Nie bój się, nie lękaj się...

– Organizacja adoracji. Prowadzący – w zależności od umiejętności dzieci – może pozostawić dzieciom swobodę decydowania lub ustalić kolejność podchodzenia przez dzieci do ołtarza. Dzieli również teksty modlitwy adoracyjnej do czytania przez dzieci na początku wspólnej adoracji.

– Prowadzący przypomina, że nie wszystkie dzieci muszą równocześnie wychodzić z kaplicy. Każdy pozostaje na adoracji tak długo, jak chce i może. I wtedy wykonuje znak.

Zakończenie

– Prowadzący dziękuje dzieciom za spotkanie i prosi – jak na każdym spotkaniu - o wspólne odmówienie jednej cząstki różańca. Będzie to tajemnica: Chrzest Pana Jezusa w Jordanie.

– Dziecko – lektor czyta fragment z Pisma Świętego, który jest myślą przewodnią spotkania, prowadzący po krótkim komentarzu będącym równocześnie podsumowaniem spotkania odmawia Ojcze nasz. Dzieci kolejno mówią Zdrowaś Maryjo, prowadzący: Chwała Ojcu...

– Prowadzący, zwraca jeszcze raz uwagę dzieci na znak, którym mają prosić Pana Jezusa o przyniesienie im wiary i prosi, aby w tym tygodniu szczególnie pięknie czyniły znak krzyża.

Zgaszenie świecy.